

ΑΠΟΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΣΗ με ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Καλό σας μεσημέρι κ. Κορωναίου.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Καλό μεσημέρι Μπούλικα. Ευχαριστώ πάρα πολύ για την πρόσκληση

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εμείς ευχαριστούμε για την ανταπόκριση και νομίζω ότι έχει σημασία μία τέτοια κουβέντα για το τι σηματοδοτεί Στην παρούσα συγκυρία το Πολυτεχνείο, κ. Αλεξάνδρα Κορωναίου

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Να πω πρώτα από όλα ότι εγώ ανήκω σε αυτή την γενιά, δηλαδή ήμουνα νια και γέρασα. Το συνειδητοποίησα γιατί έχουν περάσει 49 χρόνια. Άρα τα νέα παιδιά της εποχής εκείνης δεν είμαστε πια νέα παιδιά, αλλά εξακολουθούμε να μιλάμε με τους νέους και αυτό νομίζω ότι έχει ιδιαίτερη σημασία. Και να πω πρώτα από όλα ότι κάθε ιστορικό γεγονός, μία εξέγερση, μία μεγάλη εξέγερση σαν και αυτή του Πολυτεχνείου από τη στιγμή κιόλας που τελειώνει αμέσως σχεδόν θα έλεγα περνάει στη συλλογική μνήμη. Αυτό είναι ένα γεγονός για τα ιστορικά δεδομένα. Και στη συλλογική μνήμη εγγράφεται, εγγράφεται με αλήθειες, εγγράφεται όμως και με διαστρεβλώσεις και με αλλοιώσεις, ακόμη και με απόπειρες πολιτικής εκμετάλλευσης.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Όπως γίνεται πάντα

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Όπως γίνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις. Και το λέω αυτό γιατί σε πάρα πολλές έρευνες που έκανα με τα νέα παιδιά συζητώντας για το Πολυτεχνείο, μου έλεγαν πολύ συχνά γιατί για μένα ήταν σαν ένα ράπισμα, ένα μεγάλο χαστούκι για το πόσο πολύ έβρισκαν μπροστά τους ανθρώπους της γενιάς εκείνης οι οποίοι είχαν συμβιβαστεί, είχαν ξεπουλήσει με έναν τρόπο τα ιδεώδη τα οποία είχαν την εποχή εκείνη. Αυτό δεν έχει, νομίζω, τόσο πολύ μεγάλη σημασία όσο το να πει κανείς όχι αυτό που συνήθως λέγεται πόσο επίκαιρα είναι τα αιτήματα της εποχής εκείνης, νομίζω πόσο πολύ επίκαιρα είναι τα αιτήματα της νέας γενιάς σήμερα, γιατί είναι κάτω από αυτό αν θέλεις το βάρος με το οποίο νομίζω βλέπουν νομίζω και τα γεγονότα της εποχής εκείνης. Είναι αυτόν που λένε πολλές φορές οι ιστορικοί ότι τελικά είναι το παρόν εκείνο το οποίο ρίχνει τη σκιά του πάνω στο παρελθόν και όχι το αντίστροφο. Και νομίζω ότι η νέα γενιά έχει σήμερα πάρα πολύ σημαντικά προβλήματα.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Με αυτή την έννοια θα μπορούσαμε να πούμε ότι το Πολυτεχνείο είναι πυξίδα, είναι ένας δρόμος που μας δείχνει τι πρέπει, πώς πρέπει να τον πορευτούμε

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Και δεν είναι απλώς μία επέτειος. Ένας λαός έχει ανάγκη, και το ξέρουμε από την ιστορία, και από ήρωες και τους κατασκευάζει και τους υμνεί και τους θαυμάζει ή τους απομυθοποιεί κάποια στιγμή και αυτό συμβαίνει. Έχει ανάγκη από επετείους, αυτό επίσης το ξέρουμε, αλλά νομίζω ότι έχει κυρίως ανάγκη από σκεπτόμενα άτομα και από σκεπτόμενες συλλογικότητες που μπορούν να κάτσουν και να ξαναθέτουν ερωτήματα, να αμφισβητούν, ίσως περισσότερο από το να δίνουν έτοιμες απαντήσεις. Δηλαδή εκεί που βρίσκω εγώ ένα κοινό στοιχείο είναι για παράδειγμα ότι την εποχή εκείνη, και για να πούμε την αλήθεια δεν ήμασταν πολλοί ήμασταν μία χούφτα νέα παιδιά στην ουσία, η υπόλοιπη κοινωνία αποδεχόταν ένα καθεστώς, μοιρολατρικά σχεδόν αποδεχόταν. Και όμως αυτό το οποίο τολμήσαμε ήταν το γεγονός ότι είχαμε ένα στρατοκρατικό καθεστώς το οποίο μας εμπόδιζε στην ουσία να κάνουμε εκλογές και να έχουμε φοιτητικούς συλλόγους. Κάπως έτσι ξεκινήσαμε. Δηλαδή από κάτι πάρα πολύ απλό εκείνη τη στιγμή το οποίο όμως βρήκε μία πολύ μεγάλη απήχηση, γιατί αυτός όλος ο κόσμος ο οποίος μοιρολατρικά αποδεχόταν στην ουσία συσσωρεύει όλη την καταπίεση την οποία ζούσε και τα οικονομικά προβλήματα. Πολλοί λένε ότι ήτανε μία ανθηρή εποχή, αλλά δεν ήτανε καθόλου ανθηρή για όλους, για να λέμε την αλήθεια. Και αν πάει κανείς στο σήμερα βρίσκει πάρα πολλά κοινά στοιχεία δηλαδή έχει σήμερα μία νεολαία η οποία έχει να αντιμετωπίσει μία φοβερή αστυνομοκρατία, αυτό το βλέπουμε μέσα στα πανεπιστήμια, έχει ένα νόμο τον περίφημο νόμο Κεραμέως ο οποίος παρεμβαίνει στα πανεπιστημιακά πράγματα, καταργεί το αυτοδιοίκητο, θέλει να ξαναβάλει δίδακτρα στα πανεπιστήμια και σε γενικές γραμμές, θα έλεγα, περιορίζει τις ελευθερίες και υποβαθμίζει πάρα πολύ τις σπουδές κυρίως για τα παιδιά τα οποία ανήκουν στα μη προνομιούχα, όπως λέμε, στρώματα. Έχεις νέους εργαζόμενους μέσα σε συνθήκες εξαθλίωσης. Αυτό είναι το προκάριατο, όπως λέμε, το οποίο πραγματικά δεν ξέρει τι του ζημερώνει και βέβαια έχεις και ένα διεθνές περιβάλλον το οποίο έχει να κάνει με την πανδημική κρίση και όλες τις συνέπειες που έχει αυτή πάνω στη νεολαία και έναν πόλεμο μέσα στην Ευρώπη. Νομίζω λοιπόν ότι είμαστε σε μία ιδιαίτερα κρίσιμη συγκυρία, ώστε, θα έλεγα, τα αιτήματα εκείνης της εποχής να μπορούν να φωτίσουν. Είναι αυτό που είπες πριν να είναι πυξίδα για αυτό το σήμερα με βάση τα νέα δεδομένα που έχουμε αυτή τη στιγμή.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εγώ περισσότερο το βλέπω σαν μία υγιή αντίδραση το Πολυτεχνείο, σαν μία αντίσταση, σαν μία εξέγερση που ήταν επιβεβλημένη, αν θέλαμε να συνεχίσουμε την ιστορία με άλλο τρόπο. Δηλαδή άλλαξε την ιστορία αυτή η εξέγερση, άλλαξε την τροπή των πραγμάτων.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Την πυροδότησε, ναι

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Είπατε ότι οι περισσότεροι ήτανε υποταγμένοι σε μία κατάσταση, παρόλα αυτά ήταν σαν να περίμενε το έναυσμα.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Και νομίζω αυτό πυροδότησε. Την εποχή εκείνη, η γενιά η δική μου πυροδοτήσε ακριβώς το να βγει στην επιφάνεια αυτή η τρομερή δυσαρέσκεια, να βγει η οργή, να βγει αυτό το

μίσος το οποίο συσσωρευόταν και αυτό είχε να κάνει και με παλιότερες καταστάσεις. Δηλαδή είχε να κάνει με τις καταστάσεις που κρατούσαν ακόμη και κρατούν ακόμη στη συλλογική μνήμη οικογενειών που είχαν και σχέση και με τον εμφύλιο πόλεμο κ.λπ. Τα βρίσκουμε στις έρευνες. Τα σημερινά παιδιά δεν έχουνε, πώς να το πω, υπάρχει μία διαγενεακή, ας το πούμε, τροφοδότηση. Αυτό συμβαίνει μέσα στις οικογένειες είτε γίνεται ρητά, μέσω του λόγου, είτε τι γίνεται δια της σιωπής. Και η ελληνική οικογένεια γνώρισε πάρα πολύ τη σιωπή. Υπήρξαν πάρα πολλά χρόνια που ακούγαμε μη μιλάς γιατί δεν ξέρεις πώς θα είναι αύριο τα πράγματα στον κόσμο, μην εκφράζεσαι

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εσύ θα σώσεις τον κόσμο; Και τι θα κάνεις εσύ μόνος σου και τα λοιπά και τα γνωστά.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ακόμα και αριστερές οικογένειες που έλεγαν μη μιλάς, γιατί η δική μας οικογένεια πλήρωσε για όλο αυτό κ.λπ. Αλλά παρόλα αυτά τα μηνύματα περνάνε και είναι πολύ έντονα αυτά τα μηνύματα και είναι πολύ έντονα τα βιώματα τα οποία έρχονται να δέσουν με τα σημερινά βιώματα, κατά τη γνώμη μου, των νέων παιδιών, τα οποία έχουν φάει πολύ ξύλο, έτσι; Τι να συζητάμε τώρα. Έχουν φάει πολύ ξύλο στις πλατείες, έχουν φάει πολύ ξύλο κάθε φορά που τολμούν να διεκδικήσουν πράγματα, κάθε φορά που θέτουν όρους και προσπαθούν να δημιουργήσουν συνθήκες ανατροπής των δεδομένων. Διότι, αν τότε ήτανε μία στρατοκρατική, ας πούμε, τρομοκρατία, σήμερα έχεις επίσης μία αστυνομοκρατία και έχεις και τους μεγάλους αδερφούς, για να το πω έτσι.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εδώ αντιμετωπίζεις ένα πολύ μεγάλο ζήτημα Δημοκρατίας, έτσι; Επί της ουσίας έχουμε μία ολιγαρχική κυβέρνηση, θα έλεγα.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Έχουμε μία οικογενειοκρατική θα έλεγα

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Και το θέμα είναι ότι δεν μιλάει και κανείς από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας εννοώ, δεν μιλάνε και οι από κάτω κάθονται και χειροκροτάνε τον Κυριάκο Μητσοτάκη που έχουνε γίνει τα μύρια όσα και η απάντησή του είναι δεν μασάμε

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ναι ακριβώς και αυτό δείχνει και πόσο βαθύ είναι αυτό το εύρος της οικογενειοκρατίας στην Ελληνική κοινωνία η οποία με έναν τρόπο έχει ενσωματώσει σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό ως αυτονόητο το γεγονός ότι θα έχεις οικογένειες οι οποίες κυβερνούν, οικογένειες οι οποίες διαπλέκονται με άλλες οικογένειες, επιχειρηματικές, ποδοσφαιρικές, ομίλους και τα λοιπά. Οικογένειες συμφερόντων όμως και αυτό νομίζω είναι το καθήκον της αριστεράς. Αυτό είναι που πρέπει να φέρει η αριστερά στην επιφάνεια, είναι όλη αυτή τη διαπλοκή που είναι και υποκλοπή, να το πω έτσι που είναι της επικαιρότητας και είναι και κλοπή. Είναι και κλοπή του πλούτου της εργασίας, γιατί η εργασία παράγει τον πλούτο των απλών ανθρώπων. Και νομίζω ότι αυτούς τους μηχανισμούς, που άλλοτε είναι ορατοί κι άλλοτε είναι αόρατοι, αυτούς καλείται η αριστερά να αποκωδικοποιήσει, να το φέρει στην επιφάνεια και βέβαια να κάνει τις δικές της προτάσεις και για το πώς θα το αντιμετωπίσει

αυτό το φαινόμενο, γιατί δεν μπορούμε να συνεχίσουμε και να τροφοδοτούμε τους νέους με αυτή την αντίληψη και με αυτή την άποψη που είναι κυρίαρχη ότι δεν πειράζει, οικογένεια είναι τελικά μία επιχείρηση. Είναι αυτό που προσπαθώ να γράψω ένα άρθρο γύρω από αυτό που με ενέπνευσε από τα media, όταν είδα την υπόθεση των υποκλοπών, κυριάρχησε μία εικόνα και μου έκανε τρομερή εντύπωση, ήταν από το νονό του Κόπολα. Ήταν ο Μάρλο Μπράντο που αγκαλιάζει τον γιο του και κάτι του ψιθυρίζει. Και υπάρχει και μία περίφημη φράση σε αυτή την ταινία που λέει: δεν είναι προσωπικό, δουλειές είναι. Η φαμίλια αυτή όλη η οποία, ας πούμε, εφαρμόζει κατά τα άλλα μαφιόζικες πρακτικές, για να προστατευτεί και για να προστατεύσει τα δικά της συμφέροντα. Okay δεν είμαι σε τέτοια περίοδο, δεν αλληλοσκοτώνονται οι γκάστερς στους δρόμους, ευτυχώς

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εδώ τα στοιχεία όμως λένε ότι είχαμε, το 2021, 15.475 διατάξεις της ΕΥΠ, για παρακολουθήσεις

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Βεβαίως, και αυτό έρχεται τώρα και με νόμο, έτσι;

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Και αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι πολλοί το μεγαλύτερο ενδιαφέρον επέδειξαν όταν αυτή η ιστορία αφορούσε έναν πολιτικό. Υπάρχουν χιλιάδες πολίτες που παρακολουθούνται, δεν ξέρουμε γιατί, οι οποίοι δεν θα έχουν και δικαίωμα, δεν έχουν και δικαίωμα να μάθουν και γιατί. Και τώρα έρχεται και ένα νέο νομοσχέδιο κατάπτυστο νομιμοποίησης της ανομίας εν ολίγοις.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Κατάπτυστο, πράγματι. Και είναι η νομιμοποίηση του Μεγάλου Αδερφού, των μεγάλων αδελφών, γιατί είναι πολλοί τελικά από ό,τι φαίνεται, το οποίο έρχεται θα έλεγα να βάλει τη σφραγίδα του πάνω σε όλη αυτή την ιστορία, η οποία πραγματικά σημαίνει καταπάτηση όχι κράτος δικαίου, για να το πω έτσι, σημαίνει την κυριαρχία του κράτους στην ουσία των πολιτών, της παρέας, οικογένειας, όλων αυτών των οικογενειών. Αλλά εδώ είμαστε ένας λαός που χρειάζεται ένα κράτος πρόνοιας, δεν χρειάζεται ένα τέτοιο κράτος από αυτό το οποίο μας προτείνουν στο οποίο περνάει η ιδέα ότι όλοι μπορούν να παρακολουθούν όλους και να μην τρέχει τίποτα.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Ναι, και όχι μόνο αυτό, αλλά εν ονόματι του εθνικού συμφέροντος, του δημοσίου συμφέροντος, και δεν ξέρω εγώ τι άλλο, όλοι είμαστε εν δυνάμει ύποπτοι για κάποιο λόγο. Μπορεί να κριθεί αύριο-μεθαύριο ότι υπονομεύουμε το δημόσιο, το εθνικό συμφέρον. Τι έννοιες είναι αυτές τέλος πάντων που χωράνε παντού;

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Είναι μεγάλα άλλοθι αυτές οι έννοιες, έτσι; Και σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό νομίζω ότι και εκεί ξανασυναντάει κάνεις το Πολυτεχνείο. Γιατί για παράδειγμα αυτό το οποίο ήταν φανερό την εποχή εκείνη και τώρα είναι αόρατο είναι ότι όλοι γνωρίζαμε ότι είχαμε έναν χαφιέ που μας παρακολουθεί. Τότε το γνωρίζαμε, έτσι; Και ο χαφιές της γειτονιάς ήταν πολλές φορές γνωστός. Όλη η γειτονιά μπορούσε να ξέρει πάνω-κάτω ποιοι είναι οι

χαφιέδες, όπως ξέραμε ότι μας παρακολουθούσαν και ότι αυτοί ήταν οι χαφιέδες, αλλά ήταν περισσότερο ορατοί.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Ναι, τώρα υπάρχουν σύγχρονα συστήματα, πολλές φορές και εμείς έχουμε παραχωρήσει δικά μας στοιχεία

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Μα βεβαίως, πατάμε ένα κουμπί και τα παραχωρούμε στον κυβερνοχώρο, όπου ξέρουμε ότι γίνεται μία τεράστια κατασκοπεία αυτή τη στιγμή στον κυβερνοχώρο, και ότι όλο αυτό σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό είναι κάτι το οποίο καταρχάς δεν το γνωρίζουμε πολύ καλά, δεν γνωρίζουμε πώς λειτουργεί, άρα έχει πάρα πολλά νήματα, έχει πάρα πολλά κρυφά πράγματα και απλώς αποδεχόμαστε το γεγονός ότι δεν πειράζει κάπως έτσι είναι τα πράγματα

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Νομίζω ότι δεν πρέπει να είναι καθόλου έτσι τα πράγματα και νομίζω ότι θα έπρεπε να ξεκινήσουμε από τον ορισμό των πραγμάτων, να ξαναορίσουμε τα πράγματα και τις έννοιες, γιατί έχουμε χάσει τον μπούσουλα, να το πω έτσι.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ναι, γιατί υπάρχουν και πολλές παρερμηνείες και άρα εκεί χρειαζόμαστε και μία ευρηματικότητα. Νομίζω ότι τα νέα παιδιά την έχουν αυτή την ευρηματικότητα. Εγώ το βλέπω δηλαδή έχουνε και φαντασία, έχουνε και ευρηματικότητα, ανανεώνουν νομίζω τα συνθήματα τους, γιατί ζουν μέσα στη νέα αυτή πραγματικότητα και του πολέμου και των υποκλοπών, θα έλεγα και της πανδημίας και κυρίως των συνθηκών και Παιδείας και εργασίας. Νομίζω ότι αυτά είναι τα πολύ σημαντικά ζητήματα τα οποία αντιμετωπίζουν αυτή τη στιγμή. Το γεγονός ότι δεν μπορούν στην ουσία να χαρούν τη ζωή τους, όσο κι αν προσπαθούν τους είναι πάρα πάρα πολύ δύσκολο και νομίζω ότι εκεί πρέπει να στεκόμαστε δίπλα τους εμείς και όχι να δίνουμε απαντήσεις στη θέση τους, αλλά να θέτουμε ερωτήματα τα οποία να τους βοηθούν να βρουν οι ίδιοι τις απαντήσεις, έτσι; Γιατί εγώ πιστεύω ότι ένα από τα χειρότερα πράγματα είναι το να προσπαθεί κανείς να χειραγωγήσει τους νέους και όχι να τους βοηθήσει να αυτονομηθούν. Αυτό νομίζω ότι είναι ολέθριο, γιατί αυτοί είναι εκείνοι οι ίδιοι που μπορούν να δώσουν τις απαντήσεις, να πάρουν το μέλλον στα χέρια τους και να προχωρήσουν μπροστά με τους τρόπους που εκείνοι θα επιλέξουν.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Ναι, έτσι κι αλλιώς αυτή είναι η σωστή χρονική συγκυρία.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ναι, δεν είχα ποτέ αγάπη στη δασκαλοπάθεια.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Αυτοί είναι το μέλλον, αυτοί είναι που πρέπει να καθορίσουν και πώς θα είναι τα πράγματα. Εμείς το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να είμαστε δίπλα, να ακούμε και να βοηθάμε

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Και βεβαίως να ακούμε και τι λένε οι ίδιοι περισσότερο, έτσι; Άκουσα κάποια στιγμή στο ραδιόφωνο, είχατε ένα πολύ ωραίο τραγούδι του Δεληβοριά, τον Λωτοφάγο. Εγώ θα σε παρακαλούσα πάρα πολύ να βάλετε την Επέτειο του Δεληβοριά που μιλάει για το Πολυτεχνείο. Είναι ένα πολύ ωραίο τραγούδι που λέει ότι μες στο σπίτι όλα τα φώτα σβηστά 17 Νοέμβρη του '73, το ραδιόφωνο σιγά και τα τανκς εφιαλτικά, η τρομοκρατία κυβερνά και ένας πατέρας από κει ο οποίος κοιτάει σαν χαμένος, ο πατέρας του, γιατί για αυτόν όλα είναι ψεύτικα και όμως σοβαρά, αφού ξέρει πως την πάτησε ξανά. Λοιπόν, εγώ λέω ότι μπορεί να την πατήσαμε αλλά ας ελπίσουμε ότι δεν θα την ξαναπατήσουμε στο μέλλον και για αυτό και νομίζω ότι πρέπει να αγωνιστούμε μαζί με τα νέα παιδιά. Αυτά μπορούν να μας βοηθήσουν να μην ξαναπατήσουμε, διότι εμείς οι ίδιοι κάνουμε πάρα πολλά λάθη νομίζω και δεν τα παραδεχόμαστε.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Τα λάθη νομίζω γίνονται, πάντα γίνονται λάθη. Ακριβώς, το θέμα είναι να τα παραδεχόμαστε αυτά τα λάθη, να μπορούμε να τα κοιτάξουμε, έτσι ώστε να τα διορθώνουμε.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ακριβώς αυτό νομίζω και εγώ.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Να σας ευχαριστήσω πάρα πάρα πολύ για την συζήτηση κ. Αλεξάνδρα Κορωναίου

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Και εγώ σας ευχαριστήσω

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Αν και θα ήθελα να πούμε, θα έχουμε την ευκαιρία μία άλλη φορά να δούμε και τι ακριβώς τι περιλαμβάνει αυτό

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Πώς εντάχθηκα στο ΜέΡΑ25 θα με ρωτήσετε;

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Καλώς ήρθατε κιόλας στην οικογένειά του ΜέΡΑ15.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Πάντως δεν υπήρξε κανένα απολύτως παρασκήνιο. Τα πράγματα ήταν καθαρά, ήταν ξεκάθαρα, επειδή διάβασα και διάφορα για παρασκήνια και λοιπά, δεν υπήρξε κανένα παρασκήνιο. Νομίζω ότι τα πράγματα ήταν πολύ καθαρά και από τη μία πλευρά και από

την άλλη πλευρά σε ό,τι με αφορά προσωπικά. Οπότε, όποτε θέλετε μπορούμε και να μιλήσουμε και για αυτό ακόμη, έτσι;

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Να μιλήσουμε, να ξαναδούμε, όπως έλεγα και νωρίτερα, τις έννοιες, να ξαναορίσουμε τις έννοιες, γιατί ας πούμε εθνικό συμφέρον για μένα είναι η υπεράσπιση της υγείας που καταρρέει,

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Βεβαίως, βεβαίως

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Εθνικό συμφέρον για μένα είναι η διατήρηση της ΛΑΡΚΟ υπό δημόσιο έλεγχο και όχι η απώλεια δισεκατομμυρίων για την οικονομία.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ναι, ακόμη και από το συμφέρον και την καπηλεία που λέμε πολλές φορές και την πολιτική εκμετάλλευση, εδώ έφτασαν ακροδεξιά, η Χρυσή Αυγή νομίζω το έλεγε, αν θυμάμαι καλά, ότι δεν υπήρχαν νεκροί στο Πολυτεχνείο. Δηλαδή η ιστορία γράφεται, ξαναγράφεται.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Και θα πρέπει κάθε φορά να αποδεικνύεις ότι δεν είσαι ελέφαντας. Δεν πειράζει.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Ακριβώς, όπως το λες, δεν πειράζει. Γιατί είμαστε εμείς που φτιάχνουμε την ιστορία, θα έλεγα εγώ, οι άνθρωποι που ζουν μαζί, που παλεύουν μαζί και που ερμηνεύουμε μαζί τα πράγματα.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Και χρειάζεται καμιά φορά να τα επαναλαμβάνουμε για να τα εμπεδώνουμε και εμείς οι ίδιοι και να μην μπερδευόμαστε σε λαβύρινθους που σκόπιμα, νομίζω, φτιάχνονται για μας.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Εγώ οφείλω να πω ότι έχω ένα πολύ πολύ μεγάλο, πάντα έχω μία συγκινησιακή φόρτιση αυτές τις μέρες, ένα πολύ μεγάλο σεβασμό απέναντι στους συμφοιτητές μου της εποχής εκείνης, ιδιαίτερα αυτούς οι οποίοι χάθηκαν, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, και παράλληλα νομίζω ότι αυτό που με βοηθάει να στέκομαι είναι ότι έχω και μία, ας στο πούμε έτσι, καλύτερη γνώση των διαδικασιών μέσα από τις οποίες μπορεί κανείς είτε να ηρωοποιεί είτε να χαλκιδεύει τα γεγονότα. Και σε αυτό βοηθάει και η επιστημονική συγκρότηση αλλά και όλες οι έρευνες που έκανα με τη νεολαία, ακόμη και όταν μου λέγανε ότι τους πουλήσαμε, στην ουσία τους προδώσαμε και αυτή ήταν η μνημονιακή περίοδος, ήταν οι έρευνες της εποχής εκείνης, εκείνης της χρονικής στιγμής, δηλαδή.

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Θα μπορούσε να κρατήσει πολύ αυτή η κουβέντα, κ. Κορωναίου. Λέμε πολύ ενδιαφέροντα ζητήματα. Θα τα ξαναπούμε.

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Θα τα ξαναπούμε

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ

Αλεξάνδρα Κορωναίου

Καλή δύναμη

Μπούλικα Μιχαλοπούλου

Καλή δύναμη σε όλους. Να 'στε καλά.